

MITEN TAANTUMUKSEN LIEHAKOIMINEN YHDISTETÄÄN DEMOKRATIALEIKKIIN?

Kadettien kirjoituskokoelma: „Mitä Venäjä odottaa sodalta” (Pietari, 1915) on erittäin hyödyllinen julkaisu liberaalisen sivistyneistön politiikkaan tutustumista varten. On kyllin hyvin tunnettua, millaisiksi shovinisteiksi ovat kadettimme ja liberaalimme muuttuneet; aikakauslehtemme tässä niteessä on tuolle kysymykselle omistettu erikoinen artikkeli. Mutta mainitussa kokoelmassa esitetty luettelo eri kadettien teoksista, joissa käsitellään erilaisia sotaan liittyviä aiheita, näyttää erittäin havainnollisesti yleensä liberaalisen sivistyneistön eikä ainoastaan kadetti puolueen osuuden nykyisessä imperialistisessa politiikassa.

Tällaisen sivistyneistön ja kyseisen puolueen erikoistehdävänä on verhota taantumusta ja imperialismia kaikenlaisilla demokraattisilla korulauseilla, vakuutteluilla, sofismeilla, verukkeilla. Kokoelman tärkein artikkeli: „Venäjän aluelajennukset” on kadettien johtajan hra Miljukovin kirjoittama. Siinä ei ole voitu olla esittämättä nykyisen sodan *olemusta* Venäjän osalta: pyrkimystä anastaa Galitsia, riistää Itävallalta ja Saksalta osa Puolaa, Turkilta Konstantinopoli, salmet, Armenia. Demokraattisina verhoina käytetään fraaseja „slaavilaisuudesta”, „pienten kansallisuuksien” eduista ja „Euroopan rauhan vaarantamisesta” Saksan taholta. Ja vain aivan sivumennen, miltei vahingossa, hra Miljukov tuli eräässä virkkeessä sanoneeksi totuuden:

„Muuan Venäjän poliittinen puolue, joka on saanut kannatusta eräältä Galitsian poliittiselta puolueelta, niin sanotuilta „moskovalaismielisiltä”, on jo kauan pyrkinyt

Itä-Galitsian jälleenyhdistämiseen" (49). Juuri niin! „Muuan Venäjän puolue" on kaikkein taantumuksellisin puolue, Purishkevitchit ja kumpp., maaorjuuttajien puolue, jota johtaa tsarismi. Tämä „puolue" — tsarismi, Purishkevitchit ynnä muut — on vehkeillyt jo kauan sekä Galitsiassa, Armeniassa että muualla, se ei ole säälinyt miljoonia „moskovalaismielisten" lahjomiseksi eikä kavahda mitään rikosta ylevän „jälleenyhdistämis"-päämäärän vuoksi. Sota on *t ä m ä n* puolueen „politiikan jatkoa". Sodasta on ollut se hyöty, että se on heittänyt syrjään kaikki sovinnaisuudet, repinyt pois kaikki verhot, paljastanut kansalle koko totuuden: tsaarin monarkian säilyminen merkitsee sitä, että on uhrattava miljoonia ihmishenkiä (ja miljardeja kansan varoista) vieraiden kansojen orjuuttamiseen. Kadettien puolue on tosiasiallisesti tukenut ja palvelut juuri tätä politiikkaa.

Tämä totuus on epämieluisa liberaaliselle intelligentille, joka pitää itseään humanisena, vapautta rakastavana henkilönä, demokraattina ja joka on suuresti kiihdyksissään sellaisesta „parjauksesta", että hän on muka Purishkevitchien palvelija. Mutta sota on näyttänyt, että tuo „parjaus" on mitä ilmeisin totuus.

Silmäilkää kokoelman muita kirjoituksia:

... „Tulevaisuutemme voi olla onnekasta ja valoisaa vasta sitten, kun kansainvälinen politiikka rakentuu oikeudenmukaisuuden periaatteille. Usko elämään, sen arvoon tulee samalla olemaan rauhan voitonjuhla" (215)... „Venäläinen nainen, ja hänen kanssaan myös koko ajatteleva ihmis-kunta"... luottaa siihen, että „rauhaa solmittaessa" kaikki sotivat valtiot... allekirjoittavat samalla myös sopimuksen, jonka mukaan kaikki kansainväliset väärinkäsitykset"... (siinä oikea sana! on ollut vain valtioiden välisiä „väärinkäsityksiä" eikä sen enempää!)... „on vastaisuudessa saatava selvitettyiksi sovitelutietä" (216)...

„Venäläinen nainen — kansan edustaja — levittää kansan keskuuteen kristillisen rakkauden ja kansojen veljeyden aatteita" (216)... (tästä sensuuri on vielä pyyhkinyt pois kokonaista puolitoista, kaiketi oikein ehta „humanista" riviä, joissa on ollut jotain sen tapaista kuin vapaus, tasa-arvoisuus, veljeys...)... „Sille, joka tietää, että näiden rivien kirjoittajaa voidaan vähiten epäillä nationalismista, on

tarpeetonta vakuuttaa, että tässä kehitellyillä ajatuksilla ei ole kerrassaan mitään tekemistä minkäänlaisen kansallisen erityisyyden kanssa" (83)... „Vasta nyt olemme tajunneet ja tulleet reaalisesti tuntemaan sen, että nykyaikaisissa sodissa meitä voi uhata ei siirtomaiden, vaikkapa arvokkaidenkin, menetyks tai epäonnistuminen muiden kansojen vapauttamisessa, vaan itse valtakunnan hajoaminen"... (147).

Lukekaa ja käsittäkää, *miten se tehdään!* Ottakaa oppia, miten näennäisen demokraattinen puolue harjoittaa politiikkaa, s.o. vie *joukkoja* mukanaan!

Jotta Purishkevitchien luokkaa voitaisiin palvella, pitää historian ratkaisevilla hetkillä (tämän luokan tarkoituserien sotilaallisen toteuttamisen hetkillä) auttaa sitä eli „olla toimimatta sotaa vastaan". Mutta samaan aikaan pitää *lohdutella* „kansaa", „joukkoja", „demokraatteja" kauniilla sanoilla: oikeudenmukaisuus, rauha, kansallinen vapautus, kansainvälisten selkkausten selvittely sovittelutietä, kansojen veljeys, vapaus, reformit, demokratia, yleinen äänioikeus y.m. Ja samalla pitää ehdottomasti lyödä rintoihinsa, vannoa ja vakuuttaa, että „meitä" „voidaan kaikkein vähiten epäillä nationalismista", että „meidän" aatteidemme erikoisuutena on se, että niillä „ei ole kerrassaan mitään tekemistä minkäänlaisen kansallisen erityisyyden kanssa", että me taistelemme vain „valtakunnan hajoamista" vastaan!

Näin „se tehdään".

Näin liberaaliset intelligentit harjoittavat politiikkaa...

Oleellisesti aivan samalla tavalla, mutta vain toisessa ympäristössä ja muodollisesti hiukan toisin käyttäytyvät liberaaliset työväenpoliitikot, alkaen „Nasha Zarjasta", joka opettaa kansaa ja proletariaattia „olemaan toimimatta sotaa vastaan", edelleen „Nashe Delo", joka hyväksyy herrojen Potresovin ja kumpp. katsomukset (№ 2, s. 19) ja Plehanovin katsomukset (№ 2, s. 103) sekä uudestijulkaisee ilman ainoatakaan varausta Axelrodin samankaltaiset mielelmät (№ 2, ss. 107—110), edelleen Semkovski, joka sotii „hajaannusta" vastaan „Nashe Slovossa" ja „Izvestija OK" julkaisussa, ja aina Tshheidzen ryhmään, Organisaatiokomiteaan ja Bundiin asti, jotka vastustavat jyrkästi „kahtiajakaantumista" („Nashe Delon" ryhmän kanssa).

Ja kaikki he kannattavat työläisten veljeyttä, rauhaa, internationalismia, mitä tahansa, he allekirjoittavat kaiken, mitä vain haluatte, luopuvat miljoonia kertoja „nationalismista” — eräällä „pienellä” ehdolla: ettei rikota „yhtenäisyyttä” Venäjän ainoan reaalisen (koko tuosta joukosta) poliittisen ryhmän kanssa, joka aikakaus- ja sanomalehdessä on opettanut ja opettaa työläisille opportunistia, nationalismia ja sitä, että on oltava toimimatta sotaa vastaan.

Näin „se tehdään”.

Kirjoitettu kesäkuussa 1915

Julkaistu ensi kerran

tammikuussa 1925

„Sputnik Kommunista”

aikakauslehden erikoisnumerossa

„Na Leninskom puti”

Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan

käsikirjoituksen mukaan